

178-oji Visuotinė metinė konferencija,
sekmadienio popietinė sesija, 2008 m. balandžio 6 d.

Vienas minioje

Vyresnysis Denis B. Noenšvanderis
Iš Septyniasdešimties

Ramiai ir ryžtingai veržkimės pirmyn pas Gelbėtoją, tikėdami, kad Jam rūpime ir kad Jis turi galią mus išgydyti ir išgelbėti.

Luko knygoje skaitome apie moterį, kuri ištisus dvylika metų kentėjo nuo kraujoplūdžio. Ji viską, ką turėjo, išleido ieškodama, kas galėtų ją pagydyti, bet nerado. Žmonių minioje ta moteris prisiartinio prie Gelbėtojo iš užpakalio ir prisilietė Jo drabužio apvado. Jėzus norėjo sužinoti, kas Jį palietė, nes pajuto, kaip iš Jo išėjo galia. Apaštalai nesupratę klausimo pasakė: „Mokytojau, minia tave spaudžia ir stumia.“¹ Moteris didžiai persigandusi, drebdama prisipažino, kad tai ji prisilietė, ir kaip mat išgijo. Gelbėtojas ją taikiai atleido pasakydamas, kad jos tikėjimas ją išgydė.

Šiame trumpame pasakojime yra daug dalykų pasimokymui ir apmąstymui.

Bandau įsivaizduoti pačią minią. Ji turėjo būti gana didelė, nes žmonės spaudė Jėzų. Ji taip pat galėjo būti triukšminga, nes žmonės spaudėsi ir stūmėsi, bandydami geriau Jį pamatyti. Susimąstau, kodėl jie buvo ten. Dauguma, manau, atėjo iš smalsumo. Kur jis beeidavo, žinia apie Jo atvykimą ir pasakojimai apie Jo stebuklus ėjo pirma Jo. Galbūt jie tikėjosi pamatyti kažką nepaprasto, tai, ko negalima buvo praleisti. Nors čia neminima, galbūt minioje buvo fariziejų, kurie, atrodo, visuomet buvo netoliese ieškodami galimybės paspęsti pinkles, sugluminti arba atrasti kažką, kuo jie galėtų apkaltinti Jėzų. Ar gali būti, kad minioje buvo netgi tokių, kurie atėjo norėdami pasityčioti?

Toje minioje buvo viena moteris. Įsivaizduoju nuolankią moterį, galbūt netgi drovią moterį, prisiartinančią prie Gelbėtojo iš užpakalio ir nedrąsiai prisipažįstančią, kad ji palietė Jo drabužio apvadą. Ji buvo nuvarginta ir nuskurdinta savo problemų. Jai žūtbūt reikėjo pagalbos. Iš išorės ją būtų sunku atskirti nuo bet kurio kito asmens, buvusio minioje. Niekas nebandė jos neprileisti prie Jėzaus. Akivaizdu, kad apaštalai jos net nepastebėjo ir nebandė jos sustabdyti. Tačiau buvo kažkas, kas tą dieną ją išskyrė iš visų kitų žmonių toje minioje. Nežiūrint į tai, kad buvo paskendusio minioje, ji ryžtingai ir ramiai veržėsi pirmyn, galvoje turėdama vienintelį tikslą – ateiti pas Gelbėtoją, tikėdama, kad Jis turi galią ją išgydyti, kad Jam ji rūpi ir kad Jis pasirūpins jos poreikiu. Tik tuo ji išsiskyrė iš šitos minios. Minia susirinko pamatyti, tačiau toji moteris atėjo išsigydyti.

Raštuose yra ir kitų įdomių pasakojimų apie vieną ištikimą asmenį buvusį minioje. Alma buvo tarp karaliaus Nojaus nelabų kunigų. Tie vyrai aprašyti, kaip aukštinęsi dėl savo širdžių išdidumo, buvę tingūs ir stabmeldžiai, žmonėms kalbėję tuščius ir pataikūniškus žodžius.² Jie iškraipė Viešpaties kelius, nes neatvėrė savo širdžių supratimui.³ Kai Abinadis skelbė jiems atgailos žinią, jie tyčiojosi iš jo ir galiausiai atidavė jį mirčiai. Tai buvo tikrai pikta minia. Visgi, kaip rodo Raštai, „buvo tarp jų vienas“,⁴ kuris patikėjo. Alma vienintelis priėmė į širdį tai, ką mokė Abinadis. Jis

drąsiai išėjo iš minios, kad sektų Viešpatį. Šito vieno minioje buvusio žmogaus įtaka nefitų istorijoje buvo neapsakoma.

Viena iš geriausiai žinomų minių, aprašytų Mormono Knygoje, – tai minia, susirinkusi didžiuliam ir erdviame pastate, Lehiu regėjime apie gyvenimo medį. Pastatas buvo pilnas žmonių, tiek senų, tiek ir jaunų, tiek vyrų, tiek ir moterų, kurie tyčiojosi ir rodė pirštais į tuos, kurie valgė medžio vaisiaus.⁵ Deja, kai kurie, kurie valgė vaisiaus, paklausė minios ir „atpuolė į uždraustus kelius ir pasimetė“⁶. Tačiau buvo ir kitų, kurie valgė vaisiaus ir nepaisė minios.⁷ Tie patyrė visus gyvenimo medžio palaiminimus.

Iš tiesų tie pasakojimai ne apie minias, bet apie asmenis, esančius tose miniose. Iš tiesų jie yra apie jus ir apie mane. Visi mes esame šito pasaulio miniose. Beveik visi esame kaip toji moteris, kuri, nepaisydama minios, atėjo pas Gelbėtoją. Visi mes tikime, kad paprastas prisilietimas išgydys mūsų skaudančias sielas ir patenkins mūsų slapčiausius troškimus.⁸ Naujieji Bažnyčios nariai daugelyje šalių dažnai yra panašūs į Almą. Jie klausosi gyvenimo žodžių tuomet, kai niekas daugiau iš jų šeimos ar draugų rato to nedaro. Visgi, jie turi drąsos priimti evangeliją ir nusibrėžti savo kelią pro minią. Manau, kiekvienas iš mūsų suprantame, ką reiškia valgyti trokštamo gyvenimo medžio vaisiaus, matant ir girdint kitų patyčias, ir ką reiškia, sukaupus visas drąsiausias pastangas, jų nepaisyti.

Skverbtis pro pasaulio minias gali būti sunku ir vieniša. Asmeniui, kuris stengiasi atsitraukti link kažko geresnio, priekabus minios tempimas gali būti labai stiprus ir sunkiai įveikiamas.

Ar kas gali geriau už Gelbėtoją padėti ir galiausiai išgelbėti minioje esantį asmenį? Jis supranta, ką reiškia išlikti atkakliam ir ištikimam nepaisant nepagarbios minios. Pasaulio minios neatpažįsta Jo, sakydamos, kad „jis nebuvo nei patrauklus, nei gražus“ ir kad „matėme jį ir nepamėgome“.⁹ Karalius Benjaminas sako, kad pasaulis „laikys jį žmogumi“¹⁰. Toliau Izaijas apibūdina Kristaus padėtį pasaulio miniose tokiais žodžiais:

Jis buvo paniekintas, žmogaus vardo nevertas, skausmų vyras, apsipratęs su negalia. ... Jis buvo paniekintas, ir mes Jį nieku laikėme. Tačiau Jis prisiėmė mūsų negalias, sau užsikrovė mūsų skausmus. O mes laikėme Jį raupsuotu, Dievo nubaustu ir nuvargintu.¹¹

Nefis rašo, kad „pasaulis dėl savo nedorybės nuspręs, kad jis nieko vertas“¹².

Vis dėlto, galiausiai šitas Dievo Pirmagimis Sūnus, kuris taip dažnai yra nuvertinamas ir nesuprastas, iškilis iš minios kaip „Pateptasis“ pasaulio Gelbėtojas ir Išpirkėjas. Tas iškilimas yra nuolankiai išpranašautas paties Gelbėtojo pareiškimu kai kuriems vyriausiems kunigams ir vyresniesiems, kad „akmuo, kurį statytojai atmetė, tapo kertiniu akmeniu“¹³.

Mano brangūs broliai ir seserys, meldžiu, kad kiekvienas iš mūsų galėtų saugiai prasibrauti pro pasaulio minias. Visose gyvenimo aplinkybėse ramiai ir ryžtingai veržkimės pirmyn pas Gelbėtoją, tikėdami, kad Jam rūpime ir kad Jis turi galią mus išgydyti ir išgelbėti. Klausykime Jo gyvenimo žodžių ir pilnai, pastoviai ir drąsiai valgykime iš jų kylantį vaisių. Jėzaus Kristaus vardu, amen.

IŠNAŠOS

1. Luko 8:45.
2. Žr. Mozijo 11:5–11.
3. Žr. Mozijo 12:25–27.
4. Mozijo 17:2.
5. Žr. 1 Nefio 8:27.
6. 1 Nefio 8:28.
7. Žr. 1 Nefio 8:33.
8. Žr. Luko 4:18.
9. Izaijo 53:2.
10. Mozijo 3:9.
11. Izaijo 53:3–4.
12. 1 Nefio 19:9.
13. Mato 21:42.